

Opetus- ja kulttuuriministeriölle

Valmistautuminen EU:n komission Digitaalisia sisämarkkinoita (Digital Single Market) koskevaan strategiaan

Kopioisto kiittää mahdollisuudesta lausua asiasta. Ohessa Kopioiston ehdotukset seikoista, jotka tulee ottaa huomioon kun muodostetaan Suomen kantaa komission suunnittelemasta digitaalisia sisämarkkinoita koskevasta strategiasta.

TIIVISTELMÄ

- Emme kannata pyrkimystä luoda yhteinen, yhteisön tason tekijänoikeuslainsäädäntö
- Tekijänoikeuden rajoituksia tulisi säätää vain sellaisessa tapauksessa, että kyseessä on selvästi identifioitava ja vakava epäbalanssi teosten sopimuspohjaisessa käytettävyydessä
- Musiikki- ja av-palveluiden käytettävyys maasta toiseen siirryttäessä ei ole lainsäädännöllinen kysymys. Tällaisten palvelujen käytettävyys yhteisön alueella riippuu ensisijassa siitä, millaisia palveluja markkinoilla toimivat tuottavat
- Tulisi selvittää, voitaisiinko tarkoin rajatuissa tapauksissa sopimuslisenssin nojalla tehtyjä sopimuksia tulkita siten, että ne mahdollistaisivat yli rajojen tapahtuvan, esimerkiksi vastavuoroisen lisensoinnin
- Kannatamme nykyistä, yhteisölainsäädännössä omaksuttua, tekijänoikeuden rajoituksia koskevaa ratkaisua, joka perustuu yhteisön tasolla määriteltyihin, valittavissa oleviin tekijänoikeuden rajoituksiin
- Olisi tärkeää, että kirjasto-, arkisto- ja museolaitoksen kehittämisessä tulisi nykyistä vahvemmin esiin julkisen vallan neutraliteetti suhteessa eri osapuolten välisiin taloudellisiin intresseihin
- Yhteisötasolla tulisi pyrkiä vahvistamaan teosten käyttöä muistiorganisaatioissa koskevia lisensiointiratkaisuja. Rajat ylittävän käytön osalta voitaisiin tutkimuskäytössä harkita vastavuoroisuuden käsitteen uudelleenarviointia
- Nykyiset direktiivin mukaiset rajoitukset ja poikkeukset ovat riittäviä opetus- ja tutkimuskäytön tarpeisiin. Eurooppalaiset valokopiointi- ja av-alan tekijänoikeusjärjestöt ovat sopineet laajasti opetus- ja tutkimuskäytön luvista, mukaan lukien ”illustration for teaching.” Tätä sopimustoimintaa tulisi tukea ja vahvistaa, ei heikentää sen edellytyksiä
- Tiedon louhinnan käsite on epäselvä eikä epäselvän käsitteistön pohjalta pidä lähteä tekemään tekijänoikeuslakia koskevia ratkaisuja.
- Tiedon louhintaa on tarkasteltu kapeasti yksittäisten tutkijoiden näkökulmasta, vaikka kyse on myös institutionaalisesta, ammattimaisesta palvelutoiminnasta tiedeyhteisöille. Sitä ei voi rakentaa tekijänoikeuden rajoitusten varaan.
- Pohjoismainen sopimuslisenssi tarjoaa mahdollisuuksia myös tiedonlouhintaa koskevan tutkimuskäytön lisensointiin. Tästä on Suomessa hyvä esimerkki.
- Yleisön saataville saattamisen käsitteen tulkinta yhteisön eri instansseissa on ollut hapuilevaa. Olisi aiheellista harkita, olisiko komissiolla käytettävissä keinoja sen varmistamiseksi, että yhteisössä omaksuttu tulkinta on varmasti sopiva tekijänoikeuden kansainvälisten konventioiden kanssa

- Oikeudenhaltijan yksinoikeutta tulisi vahvistaa, kun on kyseessä voiton tai taloudellisen hyödyn tavoittelu käyttämällä laajasti toisten toimijoiden verkkoon laittamaa aineistoa esimerkiksi linkittämällä ja yleisön käyttöön tarjoamalla
- Av-teosten esiintyvien taiteilijoiden suoja-aika tulisi harmonisoida samaksi musiikin alan esittävien taiteilijoiden suoja-ajan kanssa.

1. YLEISTÄ

Euroopan yhteisön tekijänoikeuslainsäädäntöä tulisi kehittää vaiheittain, huolellisesti tapauskohtaisesti tutkimalla, onko yhteisölainsäädännölle tarvetta ja mikä olisi sen sopiva taso. Emme kannata pyrkimystä luoda yhteinen, yhteisön tason tekijänoikeuslainsäädäntö.

Euroopan yhteisön toimenpiteiden tulee lisätä digitaalisten markkinoiden vakautta eikä missään tapauksessa vähentää sitä. Markkinoilla toimivat yritykset tekevät investointinsa pitkällä tähtäimellä. Esimerkiksi digitaalisen oppimateriaalin luominen eritasoisille oppilaitoksille ja tarjonnan sovittaminen oppilaitosten vaihteleviin teknisiin ja pedagogisiin valmiuksiin, on pitkäaikainen, koko oppimisen ja opetuksen alaa lävistävä hanke. Pienillä kielialueilla tällaisiin kokonaisiin kulttuurin osa-alueita koskeviin prosesseihin liittyy myös markkinoiden koon aiheuttamia erityishaasteita, jotka on otettava huomioon harkittaessa tekijänoikeuslain muutoksia yhteisön tasolla.

Yhteisön tason tekijänoikeuslainsäädännön uudistamistyössä tulisikin korostaa oikeudenhaltijoiden sopimusvapauden merkitystä, kulttuurisen diversiteetin edistämistä sekä EU-lainsäädännön subsidiariteettiperiaatetta. Parhaiten uudistaminen saadaan kohdistumaan oikeisiin asioihin ja onnistumaan, kun jo suunnitteluvaiheessa toteutetaan huolelliset perusselvitykset kustakin käsiteltävästä kysymyksestä ("evidence based approach") eikä tyydytä eri osapuolten mielipiteiden keräilyyn.

Tekijänoikeuden rajoituksia tulisi säätää vain sellaisessa tapauksessa, että kyseessä on selvästi identifioitava ja vakava epäbalanssi teosten sopimuspohjaisessa käytettävyydessä. Tekijänoikeuden rajoituksilla on digitaalisessa ympäristössä suora vaikutus kaikkiin markkinatoimijoihin, koska primaari- ja jälkikäytön rajat ovat hälvenneet. On myös ilmeistä, ettei – toisin kuin eräissä yhteyksissä on väitetty – fair use -doktriinia voida sellaisenaan tuoda maihin, jotka nojaavat toisenlaiseen oikeudelliseen perinteeseen¹.

Hyvä esimerkki markkinoiden itseohjautuvuudesta on "user-generated content". Tietoverkkoon sijoitetun av-aineiston määrä on kasvanut räjähdysmäisesti ja sen ympärille on kehittynyt uusia liiketoiminnan muotoja. Merkittävää tarvetta erityissäätelyn ei kuitenkaan ole näköpiirissä, pääosin tämä uusi alue toimii markkinavetoisesti hyvin eikä aihetta yhteisön tason väliin tulemiselle ole.

¹ "Dangerous Exception: The Detrimental Effects of Including "Fair Use" Copyright Exceptions in Free Trade Agreements"; Manne & Morris – ICLE Intellectual Property Research Program, White Paper 2015-1

2. ESTEIDEN POISTAMINEN MUSIIKKI- JA AV-PALVELUIDEN SIIRRETTÄVYYDEN TIELTÄ EU-MAISSA (PORTABILITY)

Musiikki- ja av-palveluiden käytettävyys maasta toiseen siirryttäessä on vain vähäisessä määrin lainsäädännöllinen kysymys. Tällaisten palvelujen käytettävyys yhteisön alueella riippuu ensisijassa siitä, millaisia palveluja markkinoilla toimivat tuottavat. On vaikea ajatella, että lainsäädännöllä voitaisiin määrätä pakottavasti teosten käyttöoikeuksia koskevien sisältöpalvelujen maantieteellisestä ulottuvuudesta. Markkinoiden on annettava kehittyä tässä rauhassa.

Tärkeää olisi sitä vastoin säätää yhteisötasolla tehokkaasti oikeudenhaltijoiden toimintaa turvaavista keinoista ja kitkeä piratismi. Esimerkiksi yhdessä jäsenvaltiossa annetun kielto määräyksen tulisi olla helposti toistettavissa muissa jäsenvaltioissa. Yhtenäinen oikeusturva olisi alan toimijoille tärkeä askel palveluiden laajentamiselle ja sisällön kehittämiseksi.

- Yhteisön tasolla ilmeinen uhka oikeudenhaltijoille on edelleen se, että täytäntöönpanotoimien sovellettavuudessa tehdään ero kaupallisen ja "ei-kaupallisen" välillä. Käyttäjille ilmainen palvelu generoi ylläpitäjilleen tuottoja muilla tavoin.
- Yhteisön säännökset ja oikeuskäytäntö ovat määrittäneet ISP:n roolin selvästi. Ongelma on puutteellisessa tai liian hajanaisessa implementoinnissa eri jäsenvaltioissa. Komission tulisi kiinnittää tähän enemmän huomiota ja varmistaa harmonisointi tältä osin myös käytännössä.
- ISP:n lisäksi verkossa toimii myös joukko muita välittäjiä, joilla on rooli oikeudenloukkauksissa. Mainos- ja maksuvälittäjien tulisi aktivoitua oikeudenloukkauksien torjunnassa tai ainakin pidättäytyä edistämästä harmaata taloutta (ns. Follow the Money -approach).
- Tulisi tutkia, voidaanko mainonnan ja verkkomaksupalveluiden välittäjille asettaa korostettu huolellisuusvelvollisuus koskien mainontaa oikeudenloukkaussivustoilla tai maksuliikennepalvelun järjestämistä oikeuksia loukkaavalle toiminnalle.

3. KESKEISTEN RAJOITUSSÄÄNNÖSTEN TOIMIVUUS JA TEHOKKUUS RAJAT YLITTÄVISSÄ TILANTEISSA (KIRJASTOT/ARKISTOT, OPETUS/TUTKIMUS, VAMMAISET) ML. KYSYMYKSET TEKSTIN- JA TIEDON LOUHINNASTA.

3.1. Teosten rajat ylittävän käytön edistäminen

Tulisi selvittää, voitaisiinko tarkoin rajatuissa tapauksissa ja hyvin määritellyin ehdoin sopimuslisenssin nojalla tehtyjä sopimuksia tulkita siten, että ne mahdollistaisivat yli rajojen tapahtuvan, esimerkiksi vastavuoroisen lisensoinnin. Samanlainen ratkaisu voisi mahdollisesti koskea joitakin muita sopimukseen perustuvia, alueellisesti rajoitettuja tekijänoikeuksien hallinnointiratkaisuja.

Tällaiseen lisensointiin näyttäisi olevan tarvetta eräillä opetus- ja tutkimuskäytön alueilla sekä muistiorganisaatioiden digitoimien teoskokoelmien saattamiseksi laajemmin esimerkiksi eri maiden tutkijoiden saataville.

Tekijänoikeusjärjestöjen yhteistyö, vastavuoroiset sopimukset ja sopimuslisenssi yhdessä takaisivat ratkaisun, jota pystytään joustavasti mukauttamaan muuttuvassa toimintaympäristössä.

3.2. Tekijänoikeuden rajoitukset

Kannatamme nykyistä, joustavaa yhteisölainsäädännössä omaksuttua tekijänoikeuden rajoituksia koskevaa ratkaisua, joka perustuu yhteisön tasolla määriteltyihin, valittavissa oleviin tekijänoikeuden rajoituksiin. Emme näe riittävää perustetta väitteelle, että yhteisön tasolla määriteltyt pakolliset tekijänoikeuden rajoitukset olisivat parempi keino. Jäsenvaltioilla on osin erilaisia oikeudellisia traditioita ja käytäntöjä, jotka ovat muovanneet myös markkinoiden kehittymistä.

Käsityksemme mukaan rajoitusten ja poikkeusten territoriaalisuus ei yleensä haittaa lisensointia, vaan pikemmin tukee sitä ja jäsentää tosiasiallisia, paikallisia markkina-alueita. Kansainväliseen levitykseen tarkoitetuille teoksille on omat, toimivat jakelukanavansa ja -menettelynsä. Teosten käyttömarkkinat ovat valtaosin paikallisia ja on tärkeää ja yhteisön peruspäämäärien mukaista, että tähän ei puututa. Teosten saatavuus ja niiden käytöstä sopiminen alueellisesti ei ole ollut ongelma.

Vakaa oikeudellinen toimintaympäristö on erityisen tärkeää nykyisessä markkinatilanteessa, jottei sisältöjä verkossa hyödyntäville toimijoille, jotka eivät kuitenkaan investoi sisältötuotantoon, anneta ylivaltaa. Tämä olisi hyvin vahingollista eurooppalaisille sisältötuottajille.

3.3 Muistiorganisaatiot ja teosten massadigitointi

Olisi tärkeää, että kirjasto-, arkisto- ja museolaitoksen kehittämisessä tulisi nykyistä vahvemmin esiin julkisen vallan neutraliteetti suhteessa eri osapuolten välisiin taloudellisiin intresseihin. Euroopan unionin tulisi tarkastella laajemmin luovan talouden menestymisen perustoiminnan ehtoja, eikä kirjasto-, arkisto- ja museolaitoksen toimintaa saa ohjata sellaiseen suuntaan tai sellaisilla arvoilla, jotka ovat omiaan vaarantamaan luovan työn menestymisen mahdollisuuksia. Tämä olisi erittäin lyhytnäköistä kulttuuripolitiikkaa.

Suurimmat esteet sopimuksissa edistymiselle ovat käsityksemme mukaan olleet

- 1) kirjasto-, arkisto- ja museolaitoksen huono rahatilanne. Digitointiin ei ole riittävästi varoja, ei myöskään laitosten palveluiden kehittämiseen sellaiseen muotoon, että ratkaisut olisivat oikeudenhaltijoiden kannalta tyydyttäviä
- 2) epäselvyys siitä, mikä on tekijänoikeuslainsäädännön sisältö ja pysyvyys.

Viimemainitusta epäselvyydestä on pahimmillaan ollut seurauksena, että kirjasto-, arkisto- ja museolaitoksen edustajat keskittyvät edistämään lakiin tulevia tekijänoikeuden poikkeuksia, jotka antaisivat heille ilmaiset käyttöoikeudet, sen sijaan, että pyrkisivät vakavasti edistämään sopimusratkaisujen syntymistä.

Yhteisötasolla tulisi pyrkiä vahvistamaan teosten käyttöä koskevia lisensiointiratkaisuja.

Kopioisto on sopinut Kansalliskirjaston kanssa jo 2000-luvun alusta useista, tieteellisten aikakauslehtien digitointia ja yleisön saataville saattamista koskevista tietokantahankkeista. Parhaillaan suunnittelemme Kansalliskirjaston kanssa yhteisessä EU-rahoitteisessa projektissa ("Aviisi") digitoitujen vanhojen sanomalehtien avaamista yleisön saataville.

Lisäksi Kuvasto ja Kopioisto ovat sopineet Kansallisgallerian kanssa syksyllä 2014 kotimaisen taiteen välittämisestä Kansallisgallerian virtuaaligalleriassa.

Mainitut hankkeet on suunnattu etupäässä kansalliseen käyttöön. Periaatteellisia esteitä käytön avaamiseen laajemmin ei ole, ja Kansallisgallerian tapauksessa tämä on toteutunutkin.

3.4. Opetus ja tutkimus

Paras keino edistää laadukkaiden sähköisten oppimateriaalien syntyä on se, että oikeudellinen toimintaympäristö säilyy vakaana. Tässä vaiheessa ei pitäisi millään toimenpiteellä vaikeuttaa ammattimaisten sähköisten oppisisältöjen syntyä. Se, että oikeudellinen toimintaympäristö säilyy vakaana, on paras tapa turvata markkinaehtoisten ratkaisujen synty.

Nykyiset direktiivin mukaiset rajoitukset ja poikkeukset ovat riittäviä opetus- ja tutkimuskäytön tarpeisiin. Eurooppalaiset valokopiointi- ja av-alan tekijänoikeusjärjestöt ovat sopineet laajasti opetus- ja tutkimuskäytön luvista mukaan lukien "illustration for teaching."

Olisi tärkeä rajata direktiivissä mainittu määritelmä "illustration for teaching" niin, että se ei tarkoita laajamuotoisempaa oppimateriaalien tai muiden suojattujen teosten kopiointia tai saataville saattamista. Tällaisia käyttötapoja lisensoivat joko oikeudenhaltijat suoraan itse tai heitä edustavat järjestöt.

Antipiratismin tehostaminen lainsäädännön keinoin on tärkeää myös sähköisten oppimateriaalien kehityksen kannalta.

Kaikkien yhteisön tasolla tehtävien ratkaisujen tulisi edistää käyttäjien ja oikeudenhaltijoiden sopimusratkaisuja ja teosten käyttöä koskevaa lisensiointia. Eräissä tapauksissa teosten massakäytön ratkaisemiseen opetuksessa ja tutkimuksessa tarvitaan helpotettuja lupamekanismeja, kuten sopimuslisenssi. Tekijänoikeutta koskevat rajoitukset voivat koskea vai satunnaisia käyttötilanteita ja vain teosten pientä osaa.

3.5. Tiedon louhinta

Oikeudenhaltijoiden tavoitteena on pyrkiä luomaan tiedon louhintaan sopivat sopimusratkaisut. Tätä tulisi edistää myös yhteisön tasolla.

Tiedon louhintaa koskevat määritelmät ovat niin laajoja ja epämääräisiä, että ne näyttävät kattavan lähes kaiken tutkimuksen - jos käytössä on tietokone, dataa ja jonkinlainen tutkimussuunnitelma. Selvitystä esimerkiksi siitä, minkälainen määrä dataa tai tekstiä tekee tutkimustilanteesta "louhintaa" ei ole ollut tarjolla.

Jos organisaatiossa käsitellään omaa tilastollista aineistoa, ei yleensä sanota, että kyse on tiedon louhinnasta. Menetelmällisessä mielessä kyse lieneekin useimmiten tavanomaisesta tilastollisesta analyysistä tms. Tiedon louhinta -käsitettä sovelletaan ilmeisesti lähinnä silloin, kun puhutaan muiden kuin tutkijan omistamasta tiedosta, datasta tai teoksista. Herääkin kysymys, tavoitellaanko uudella käsitekonstruktioilla jonkinlaista uutta, tutkimusintressissä tapahtuvaa yleistä digitaalisen tiedon, teosten ja datan käytön oikeutta?

Tiedon louhinnan järjestämiseen liittyy ainakin seuraavia tekijänoikeudellisia kysymyksiä ja tasoja

1. Luoksepääsyoikeus – millaisilla ehdoilla tutkimusta harjoittava saa aineiston käsiinsä.
2. Kopiointioikeus – liittyykö aineistojen käsittelyyn vain efemäärinen kopiointi vai onko kyseessä esimerkiksi tutkimusten todennettavuuden vuoksi myös teosten muunlainen, pysyvämpi kopiointi
3. Saattaminen yleisön saataville - kohdeaineistojen säilytys ja saattaminen myöhemmin muiden tutkijoiden tarkasteltaviksi. Tiedeyhteisön kannalta on tärkeää, että kohdeaineistot ovat ainakin jossakin määrin myös myöhemmin tarkasteltavissa.
4. Tiedon louhintaa koskevat palvelut tiedeyhteisölle – laajojen tekstimassojen kerääminen, tarjoaminen tutkijoiden käyttöön sekä tiedonlouhintaan liittyvien ohjelmistojen kehittäminen tapahtuu yliopistojen piirissä, ammattimaisissa, toimintaa keskitetysti hallinnoivissa infrastruktuurihankkeissa. Tällöin on kyse ammattimaisesti järjestetystä palvelutoiminnasta.

Tekijänoikeuden rajoituksiin keskittyvä keskustelu tiedonlouhinnasta näyttäisi rajoittuvan usein kohtien 1 ja 2 tarkoittamien kysymysten tarkasteluun, lähinnä yksittäisen tutkijan näkökulmasta. Tekijänoikeuksien rajoituksilla ei kuitenkaan voida ratkaista laajemman, instituutioiden ja yhteisöjen tasolla tapahtuvan tiedon louhinnan kysymyksiä 3 ja 4. Tiede- ja tutkijayhteisöjen kannalta tiedon myöhempi todennettavuus on keskeinen vaatimus ja se edellyttää kohdeaineistojen todennettavuutta ja käytettävyyttä pitkällä aikajänteillä. Vain institutionaalisten toimijoiden kanssa tehtävät sopimukset voivat taata tämän. Sopimusratkaisut ovat tässä mielessä ainoa kestävä pitkän tähtäimen tie onnistuneeseen teosten käyttöön tiedon ja tekstin louhinnassa.

Kopioisto onkin sopinut Kansalliskirjastossa digitoidun aineiston käytöstä eurooppalaisessa Clarin-infrastruktuurihankkeessa, joka koskee kielentutkimusta varten rakennettavia laajoja kielitietokantoja ja niihin kerättäviä teos- ja aineistomassoja. Suomalaisten teosten käyttö on sallittu sekä suomalaisissa yliopistoissa toimivassa Finn-Clarin kokonaisuudessa että laajemmassa eurooppalaisessa kielentutkimuslaitosten yhteisössä.

Olisi tarpeellista, että opetus- ja tutkimuskäyttöön sovellettuja lisensointimalleja kehitettäisiin eurooppalaisessa yhteistyössä niin, että myös rajojen ylitse tapahtuva lisensointi olisi joissakin teosten massakäytön tilanteissa – kun oikeudenhaltijat sitä haluavat – mahdollista. Tiedon louhinta saattaisi olla sovelias kohde tällaiselle, rajat ylittävälle sopimustoiminnalle.

Kuten todettu, tiedon louhinnan käsite on epäselvä eikä epäselvän käsitteistön pohjalta pidä lähteä tekemään tekijänoikeuslakia koskevia järjestelyjä tai ratkaisuja. Pohjoismainen

sopimuslisenssi tarjoaa mahdollisuuksia myös tällaiseen tutkimuskäyttöön lisensointiin ja sopimusperäiseen järjestämiseen. Tästä on Suomessa olemassa hyvä esimerkki.

Todettakoon, että EU:n tiedonlouhinnasta tehty asiantuntijaraportti myöntää, ettei Yhdysvalloissa ole varmuutta siitä, mihin mittaakaan tieto louhinta on Fair Use -doktriinin nojalla sallittua – toisin kuin monet asiasta puhuvat Euroopassa väittävät.

3.6 Hyvitysmaksu

Tietoyhteiskuntadirektiivin 5.2 (a) ja 5.2 (b) artikloissa todettu periaate, että tietyt tekijänoikeuden poikkeukset ja rajoitukset ovat sallittuja vain kohtuullista korvausta vastaan, on tekijänoikeuden haltijoiden tasapainoisen aseman säilyttämiseksi yhä tehostuvan teosten kopioinnin ja käytön mahdollistavassa teknologisessa ympäristössä erittäin tärkeää.

Jos kyse on yksityisestä kopioinnista, jossa teosten kopiointi tapahtuu pilveen tai muuhun tarjottuun palveluun, tulisi korvauksen ehdottomasti yltää myös niihin. Palveluntarjoajat eivät voi saada taloudellista hyötyä oikeudenhaltijoiden kustannuksella ilman, että oikeudenhaltijat saavat direktiivin mukaista hyvitystä.

4. MUITA KYSYMYKSIÄ

4.1. Yleisön saataville saattamisen käsite

EU-tuomioistuimen viimeaikaiset tulkinnat yleisön saataville saattamisen käsitteestä ovat herättäneet asiantuntijoissa eriäviä mielipiteitä ja alan toimijoissa myös huolta siitä, mihin suuntaan tämä digitaalisten sisältömarkkinoiden kannalta keskeinen oikeudellinen sääntelymekanismi on kehittymässä.

Käsityksemme mukaan olisi aiheellista harkita, olisiko komissiolla käytettävissä keinoja nykyisen, osin hapuilevan tulkintalinjan vahvistamiseksi sellaiseksi, että yhteisössä omaksuttu tulkinta on varmasti sopiva tekijänoikeuden kansainvälisten konventioiden kanssa. Alan toimijoiden kannalta oikeusvarmuus näissä kysymyksissä on aivan ratkaisevan tärkeää.

4.2. Linkitys

Oikeudenhaltijan yksinoikeutta tulisi vahvistaa erityisesti, kun on kyseessä voiton tai taloudellisen hyödyn tavoittelu käyttämällä laajasti ja järjestelmällisesti toisten toimijoiden verkkoon laittamaa aineistoa linkittämällä ja tarjoamalla sitä yleisön käyttöön. Erilaisten linkkien tekijänoikeudellinen asema kaipaa tältä osin selventämistä.

4.3. Suoja-aika

Av-teosten esiintyvien taiteilijoiden suoja-aika tulisi harmonisoida samaksi musiikin alan esittävien taiteilijoiden suoja-ajan kanssa.

Muiden teosten osalta suoja-ajan lyhentäminen ei voi tulla kyseeseen, koska nykyinen suoja-aika on vakiintunut.

4.4. Tekijänoikeuden loukkaukset

Nykyinen menettely teosten luvattoman verkkokäytön estämiseksi tai keskeyttämiseksi on oikeudenhaltijoille hidas ja raskas. Oikeudenloukkaaja voi menettelyn aikana ja sen hitaudesta johtuen ansaita oikeudenloukkauksellaan huomattavia rahamääriä, mikä puolestaan rohkaisee uusiin oikeudenloukkauksiin. Oikeudenhaltijan tulisi voida keskeyttää kaikentyyppiset oikeudenloukkaukset, eikä pelkästään ne, joilla on selkeä kaupallinen tarkoitus.

Helsingissä, maaliskuun 26. päivänä 2015

Kopioisto ry

Pekka Rislakki
toimitusjohtaja

Lisätietoja: Lakiasiainjohtaja Jukka-Pekka Timonen, 040 722 8082, jukka-pekka.timonen@kopiosto.fi

Kopioisto ry on tekijöitä, esittäviä taiteilijoita ja kustantajia edustava tekijänoikeusjärjestö. Kopioisto edustaa erillisillä valtakirjoilla yli 50.000 kotimaista oikeudenomistajaa sekä vastavuoroisuussopimuksien perusteella ulkomaisia oikeudenomistajia. Kopioisto edistää ja valvoo tekijänoikeuslainsäädännön tarkoittamien oikeuksien haltijoiden yhteistä etua oikeuksien käyttöä koskevissa asioissa. Kopioiston tehtäviin kuuluu muun muassa myöntää käyttöluvia valokopiointiin, teosten digitaaliseen kopiointiin ja välittämiseen oppilaitoksissa ja tieteellisessä tutkimuksessa, opetustallennukseen sekä radio- ja televisio-ohjelmien edelleen lähettämiseen kaapeliverkossa ja yhteisantennijärjestelmissä.